

те картини в Занаятчийския дом в Чуприя, пристигали с гръм и трясък, гръзки и смели, качвали я на неоседлан бял кон и в последния момент я измъквали. Цели легенди се съчиняваха за техните подвизи.

Кямил също на граго сърце слушаше и разправяше тези истории. Струваше му се, че с тях по някакъв начин се отмъщаваше за неволите в циганския живот и това падаше като мехлем на душата му. Ала не ценеше ролята на младите хубавици с циганските подвизи. Беше убеден, че знае как те постигат това.

- Таквиз са, Кязиме - казваше на брат си, - покварени и опасни. Бягай от тях.

И тогава в Чуприя се разчу, че в гържавното земеделско стопанство Добричево ударил страшен мор по свинете и взел да ги тръшка наред. Хукнаха циганите на евтина мърша, юрнаха се да купуват и живи, и умрели. Посред пролет замируса на свински помен в Сибиновската махала, запушиха огньовете под казаните за топене на мас и варене на сапун. Лятос щеше да има с какво да се облажат и да перат.

Кямил веднага прати най-голямото си дете в турската махала в Ягодина да доведе Кязил. Самият той пък се разтича да намери пари назаем от търговците на чуприйската чаршия, имаше и нещо спестено, а като залог за заема предлагаше паянтова си къщурка в махалата. Така успя да осигури навреме началния капитал.

И тогава с наетите конски каруци цяла седмица пренасяха с брат си добричевските годиначета в Клефишевата кланица в Ягодина. Умееше да прецени в свинарниците коя колко ще издържи - въпреки това изгуби няколко по пътя - внимаваше при товаренето в каруцата, постилаше им слама на гървените скари, а в Ягодина имаше свой човек, който приемаше доставката без преглед.

И когато накрая плати на чиновника в кланицата и на брат си, разплати се със собствениците на каруците и с търговците, останаха му почти двеста каймета.

Бая мангузи! Отдавна не се беше опаричвал така.

Отгоре, от „Борба“ дотича зачервено хлапе с палтенце и червена риза. Развика се пронизително с детински, креслив глас:

- Второ издание на „Новости“! Второ издание на „Новости“!

Вдигайки врява с всичка сила, застана на ъгъла до него. Измък-

ваше вестниците от „канията“ като сабя и това привлечаше публика. За две-три минути продаде няколко броя.

Тоя няма да пропадне, помисли си Кямил.

В това време с пакет под мишницата дотича майката на продавачката и се нахвърли върху детето. Приличаше много на дъщеря си - имаше същия седловиден, почти хълмнал нос - и по нещо на оная гадна Селена /не можеше да разбере по какво/. Съскаше и пдгеше вестникарчето, както се пдгят пилци.

- Махай се оттук! Бягай, това не е твой район!

Момчето някак се изпъна и стегна.

- Хайде де - отговори заплашително.

Беше по-високо от нея и изглеждаше настръхнало, готово за кавга.

После внезапно се обърна и пресече тичешком улицата. И се изгуби някъде към „Политика“.

След добрата печалба двамата го удариха на живот. Обикаляха кръчмите в Ягодина и гуляеха.

И как се намери тя изведнъж тук? Ивановият катун на панарището не беше далеч нито от турската махала, нито от кланицата - може би беше надушила келепира?

Ах, не! Не можеше да повярва в това! Никога няма да повярва! И да не му е споменал някой подобно нещо! Глави ще хвърчат!

Сегяха в кръчмата и се веселяха. И тогава влязоха трима високи възмургави младежи и с тях хубава млада кестенява девойка. Те - с разкопчани тънки ризи, с градски панталони, поизцапани матовобели обувки с бомбета, със светлосиви шапки с широки периферии, тя - с червена копринена блуза, с широка тънка пола на цветя, с голяма жълта забрадка, краищата на която бяха отметнати на гърба. Бяла кожа, широко обло румено лице, тънки устни, намазани с червена боядисваща хартия, големи, открити и покорни очи. По нищо не приличаше на фаталната красавица от покъртителните цигански истории.

- Цигани ли сте, бре?

- Цигани сме.

- Хайде да пийнете нещо.

- Хайде.

Пиха заедно един-два дни.

Отначало и през ум не му минаваше, че гаджето може да бъде негово. Мечка негово? Глупости на търкалета! Най-напред си помисли, че младежите са решили да пийнат за чужда сметка.

После, когато хубавицата продължаваше да не се отделя от тях - а той току грънкаше със сребърни десетачки и двайсетачки - че може би е хвърлила око на Кязим. Той, мислеше си, е по-млад и по-хубав.

Но тя все повече се лепваше за него - дори не поглеждаше Кязим - и не мръдваше. Седеше до него, приказваше му нещо с мекия си руски цигански език, усмихваше му се с мъничките си бели зъби, пееше тихичко на ухото му, шепнеше, докосваше го по ръката и не отместваше своята, когато той даваше по-голям бакшиш.

Накрая на тяхната маса седеше хилавичко момче, почти дете с нацупени устни. То я наблюдаваше оттам обидено и час по час се обаждаше привлечено:

- Мечкооо! Хайде да си ходим ма, Мечкооо!

Тя махваше с ръка.

- Какво ти е туй момче? - попита я Кямил.

- Ами че мъж - отговори невинно тя. И се усмихна с хубавите си зъби.

- И те пуска така?

- А какво да прави? - И в отговор отново се усмихна невинно.

И наистина какво да прави. Той беше дете, отговорно за уруспия, с каквато и много по-възрастни от него не биха излезли на глава и не му оставаше нищо друго освен да бъде послушен.

Двамата се измъкнаха от шумната компания в пияната майска нощ. В тъмното край едни тараби Кямил прегърна гребната стройна хубавица, която миришеше на мляко и леко на гум. Отпи от уханната ѝ душа от устата, при което му се зави свят, вдигна полака полата ѝ и почувства, че под нея няма нищо. А тя дори не се гръпна, а впивайки устни в неговите, се притисна със стегнатия си корем и бедра. И когато той напипа с тялото си нейното горещо място, тарабите край тях плавно полегнаха, поеха ги върху себе си и полетяха и той, зарея се, зарея, зарея, без да може да разбере къде се намира.

После, когато се връщаха прегърнати в кръчмата, загледан в усмихнатата ѝ прекрасна глава на мишницата му, си помисли: Сънувах ли? Заслужил ли съм тая красота? Винаги ли е ставало тъй между истински ром и жена, а той досега не е изпитвал това, или е отредено само нему?

И сядайки на стола си в кръчмата, вече беше сигурен, че можеше да направи всичко за нея, но дори и това нямаше да бъде достатъчно.

(продължава на стр. 28...)